

Dos dies en la família

ANNA SERRANO

EL PUNT, 04/02/10

Hauria d'investigar si mai una dimissió ha estat tan fugaç com la del líder de Reagrupament, Joan Carretero. Ni 48 hores. Els fets semblen demostrar que es tractava d'un cop de força de l'exconseller i els seus afins, majoria en la direcció, per *afavorir* la renúncia de quatre crítics de la junta, que reclamaven que es complís la ponència política –article 4.2– aprovada tan sols fa quatre mesos perquè els candidats del moviment s'elegissin per demarcacions. Carretero i els seus demanen que tots els associats participin en la confecció de les candidatures, una manera de mantenir el pes en la tria, que perdrien de l'altra manera. L'exconseller ha guanyat la pugna. Ara, a quin preu? L'independentisme català no s'acaba de treure mai la llufa de poc seriós, i espectacles com el del cap de setmana no hi contribueixen. Com pot ser que el dia després de les consultes del 13-D els organitzadors es tiessin els plats pel cap? Per què un moviment s'esquerda en ple procés de constitució? El que contestaria, en part, és una certa capacitat autodestructiva del sobiranisme, que dirigents com ara Josep-Lluís Carod-Rovira reconeixen que existeix. La disciplina que hi ha en grans formacions, com ara el PSC i CiU, contrasta amb l'autoflagel·lació i la pressa sense límit d'altres.

Però la resolució de la crisi de Reagrupament obre un camí com a mínim perillós. D'entrada, perquè malgrat que molts dels reagrupats estiguin contents amb el final –només cal veure el web de la plataforma bullint de comentaris de felicitació–hi ha hagut un problema de formes. Un no pot anunciar que dimiteix i després desdir-se'n i justificar-ho pel fet que no

havia presentat el paper de la renúncia, com si no hagués passat res... O potser sí que ho pot fer estatutàriament, però com a mínim s'ha de reconèixer que és lleig. I molt més en el cas d'una plataforma que fa de la regeneració democràtica i la transparència un dels seus dos puntals bàsics, junt amb la declaració unilateral de la independència per part del Parlament. Forçar la marxa dels que mantenen diferències no contribueix a donar la imatge pregonada.

S'haurà de veure si l'episodi, fugaç però que tanta atenció mediàtica ha provocat, té alguna mena d'efecte en el moviment, si les seves files o els possibles vots se'n ressenten, més enllà de l'ensurt momentani dels associats. Ara, dos dies en la família de Reagrupament han servit per deixar clar que, malgrat tot, no són diferents de les altres, mal que els pesi.